

ÚTRÓÐRARMENN ROYNDARTILFAR?

Nú hefur lögmannsróðan verið í umræðu her á tingu upp á tífunda dag, og það skal sigast, at hon hefur verið dúglega mogað og tágd, bæði eftir longd og so eftir breidd.

Tað verður torført at siga nakað, sum ekki er sagt frammanundan.

Tó skal eg royna at draga okkurt fram, sum menn hava málbórið seg um.

Sjómarkið

Eitt mál sum hefur verið nógv á lofti er sjómarkið.

Her meinar onkur, at vit beinanvegin skulu flyta út á 70 fjórðingar, um hetta er rett, hava vist aðrir betur skil á enn eg.

Eg havi ikki verið til nakran av hesum sonevndu sjómarksfundum ið hildnir hava verið runt um oyggjarnar, men skal í staðin fyrri draga nakað fram ið knan lýsa onkra mannahugsan um hetta mikla tiltak.

Við formansins loyvi skal eg draga fram hvat Debes

Christiansen sigur um hetta í »Dimmalætting« fyrri 14. november ri ár.

»Bæði í EF-málinum og sjómarksmálinum er tað hjá okkum ein vissur bólkur av monnum, sum reikar landið runt og rumblar við hesum fyrri okkum so týðandi málum. Felags fyrri hesar menn er, at teir einki hava at gera við hesi mál í teirra arbeiði, og av tí litið og onki skil hava upp á tað, teir tosa um.«

250.000 tons, tað var eitt guds vælsignilsí av tonsum av øllum fiskasløgum sum Finnboi Isakson framleiddi á tí føroyska landgrunninum eftir stuttari løtu.

Tað ferdur til avleiðingar tá Ísland flutti sjómarkið út, og tað skal vera loðið, um ikki tað sama fer at henda føroyingum.

Er tað trongligt nú á landgrunninum, tað verður ikki mætari, tá landleiðin liggur stúgvandi full av skipum, so sum linubátum — trolbátum — snelluskipum — garnaskipum — kraftblokkabátum og fabriksstrolarum.

Hetta kunnu vit altíð rokna við, og Gud náoi hann, ið fær tað til arbeiðis at seta mark millum hesar ymisku veiðuhættir.

Suðurfisk

Eitt annað mál, sum eg ætlaði at triva í, sum kanska ikki bein leiðis hoyrir undir lögmannsróðuna, men er ógvuliga aktuelt í dag, nú eitt virkið skal avhendast til nýggjan ánara.

Tað er tann mystiska fyrirtøkan suðuri í Vági, sum ber navn ið »Suður-Fiske«. Hetta virkið fór fyrri trimum árum síðan í líkvitiation og líkvitatorar vóru valdir, men síðan tá hava vágvingar ikki hoyrt eitt einasta orð um virkið, út yvir eina lýsing í »Dimmalætting« í summer, har virkið var lýst til tvangsølu, og onki bendir á nú flakavirkið verður selt fyrri aðru ferð, at vágvingar nakrantíð fáa at vita hvar tann milliónin fór, ið teir stýðjaðu virkið við har suðuri.

Tað var tvær ferðir roymt at bjarga útróðrarmonnum ei-

na helvt av tí, teir áttu til góðar hjá felagnum, tá tað fór í líkvitiation ca. 65.000 krónur.

65.000 krónur var ikki tað stóra súsið úr lönjavningargrunninum, samanlikna við viðbót til ræstan upsa, men tað gekk so ikki, istaðin komu útróðrarmenn har suðuri at gjalda fyrri bensin — fiskigreiður og annað, sum teir høvdu keypt, men finga onga krónu fyrri fiskin teir høvdu avreitt.

At slíkt skapar misnøgd skilja væl allir menn, tó vónandi verður tað so, at teir ella teir, ella tann, ið nú verður eigari av flakavirkinum verður forur fyrri at gjalda hvørjum sitt, soleiðis sum tað hefur verið hesa tíðina tað almenna hefur leitt virkið.

Verður flakavirkið í Vági útbygt á reitan hátt, verður tað ivaleyst fært fyrri at taka imóti tí fiski sum kemur á land.

Finnbogi og Ove Ójavnir á máli

Finnbogi Isakson vil vera við at vit skulu byggja nýggj útróðrafor, meðan Ove Mikkelson lýsir í svensku og eingiskum bløðum eftir gomlum biligum útróðrabátum.

STOYRICÓÐS
TIMBUR
BYGGITILFAR

Telefon: 5149 - 5265
Telgr.: Kjelbro, Klakksvík
Telex 20

**KLAKKSVÍKAR
TIMBURHANDIL**

Pf. J. F. KJØLBRO

Føroyingar hava gjørt royndir at keypa bilig skip til dómis úr Svøríki, tað var bara tað syndarliga við onkrum av hesum forum, at aftaná at vera komið í føroyska havn, finga tey ikki loyvi at fara út um fjørðarmunnan, so ússalig vóru tey, og slíkar líkkistur eggjar

Framhald á 5. síðu (1)

Tann stillføri brotsmaðurin

JOHNSIGURD JOHANNESSEN týddi

3. PARTUR

Hóast fatur varð fingið á navninum, vórðu lögreglumenninir ikki komnir langt ávegis. Spurningur'n var bert: Var hesin Edvard Vicars á lívi? Um so var, hvar búði hann?

Á hetta grundarlag var tað rettiliga kanningararbeiðið bygt. Heilir 400 lögreglumenn vóru settir til endamálið. Edvard Vicars var á lívi, og hann búði saman við dóttur síni í West End. Hvat hesin nevndi maður gjordi, var enn ikki fingin greiði á, tó so mikið, at hann var við hús meginpartin av degnum.

Spenninurin fór nú at kykna í lögrelumonnunum. Nú tyktist at vera í lagi. Tað var greitt, at maðurin, ið leitað varð eftir, mundi ikki vera langt burtur frá fangabúri sínunum. Tað vil siga, um Vicars var tann stillføri brotsmaðurin.

Vicars var ikki væl umtóktur millum manna, men kanska visti hann tað ikki sjálvur. Tað varð ikki lætt at skilja, hví hann hevði verið frikendur ferð eftir ferð — um Vicars var tann stillføri, just tí, at hann var sera varin í virki sínunum. Tað sum lögrelmenninir finga at vita, varð sent til kann'ngardeildina hjá Skotland Yard og á besta hátt var

fingið vissa fyrri, nær teir skuldu handtaka hin seka.

Meðan Vicars gekk á gotuni kundi hann bráðliga sneiða í eina gotu, sum var dökk sum náttin. Spurningurin var bert, hví hann gjordi hetta. Var hann óttafullur?

Ætlaði ser annars til jarnbreytina, kundi hann standa leingi uppiá. Líkt var til, at hann biðaði eftir onkrum. Men bert litla løtu, áðrenn tokið skuldi fara, fór hann stórléypandi oman trappurnar og hvarv millum øll ferðafólkini. Á jú, ein slíkur brotsmaður dugdi at snúva ser.

Men hann mátti ikki sleppa undan!

Vicars búði í einum húsum, sum lógu fjart frá øðrum húsum. Kanska tí, at alt skuldi vera so friðarligt.....

Ein lögrelmaður fekk ser innivist í einum av grannahúsum, meðan leitingararbeiðið fór fram. Umframt lögrelmenn vóru eisini hjálparfólk, m. a. konufólk sett í leitingararbeiðið, og stóðu tey við vegir, sum gingu til jarnbreytina 18. oktober 1937.

Kann'ngardeildin hjá Skotland Yard boðaði frá, at tann stillføri sama dagin — ein leygdag — eftir ætlanini skuldi bró á inn í Ruislip.

Lögrelan var til reiðar. Nú var lótan komin, at brotsmaðurin

skuldi sprakla í nóti teirra Húsini, har Vicars búði, vórðu kringsett. Og so væl varð fyrireikað, at Vicars fekk ikki frænir av nøkrum.

Klokkan var 21.09 á kvøldi, tá Vicars lat hurðina upp og hugdi út.

Ikki eitt hár á høvdi rordist í tí stilla náttarmyrkrinum. Vicars síð leingi og hugdi eftir vegnum. Síðan fór hann oman trappurnar, lat portrið upp og gekk móti East-cate Station.

Hann kom framvið einum rúmi, har telefon var inni. Vicars hugdi eftir einum pari í rúminum. Bæði tóktust tey at vera so góð. Síðan hvarv hann í náttarmyrkrinum —

Bráðliga gjordist friðarligt í telefonrúminum. Maðurin ringdi og segði:

— Tað er Thompson. Vicars er just farin framvið og er hann á veg til East-cate Station!

Síðan varð byrjað av álvara á East-cate Station vóru nógv fólk hetta kvøldið. Vicars fór spakuliga við fólkastreyminum oman trappurnar til jarnbreytina. Lögrelmenn høvdu eyguni eftir honum alla tíðina.

Endiliga kom tokið. Ferðafólkini skundaðu ser inn. Vicars stóð bert og bindi. Onki tóktist at nerva hann —

Lögrelmenninir stóðu þúra bilsnir. Eftir ferðasetlanini skuldi tokið koyra til Ruislip, men tað var kki líkt til, at Vicars skuldi við hesuferð.

Men fleiri tok fóru til Ruislip hetta sama kvøldið, so lögrelan helt kortini ongan ótta vera.

Just í teirri løtu, tá hurðin skuldi verða latin aftur, tók Vicars dik á seg og slapp við tokinum! Tokið var á veg til Ruislip.

Lögrelmenninir bannaðu niður fyrri seg, men ikki gjordist við.

Spurningurin var bert, á hvørjum stað mundi Vicars fara av?

Eina løtu seinni, sá lögrelan Vicars koma úr tokinum í Ruislip. Nakr'r lögrelmenn fóru afaná honum, men bráðliga var hann úr eygsjón! Vicars var farin upp um fleiri garðar og gírdingar, og var síðan horvin á ein súkklu, sum vant! Tað var tó lögð, sum hann dugdi at bera seg at, hugsaðu lögrelmenninir.

Sum áður nevnt var fingin vissa fyrri, at Vicars vanligi plagdi at bróta inn í småum húsum, so lögrelan seti serlig tilflok í verk, til tess at fyrirbyrgja hesum —

Klokkan 2.07, um náttina kom ein maður stórléypandi úr einum garði, sum hoyrði til

eini hús, hvørs ánarí var fluttur úr Ruislip. Lögrelan spurdi hann, hvat hann hevði gjørt inni í húsinum hesa tíðina av náttini.

— Eg búgvi í húsunum, svaraði maðurin, og tók eitt tokkort úr lummanum. Lögrelan gjordist varug við, at navnið og bústaðurin samsvaru við tað, sum á portrinum stóð.

Men tað var ornki at gera. Lögrelan hevði kent mannin aftur. Tað var Vicars.

Ein lögrelmaður spurdi: — Kunnu vit sleppa at siggja, hvat tygum hava í hinum lummanum?

Maðurin gjordist eitt sindur illa við av hesum øllum, men tað var óhugsandi hjá honum at flýggja, um so var at hann var tann seki.

Í høgna frakkanum var eitt par av svartum floyalshosum.

Tann stillføri brotsmaðurin gjordi tilsamans 2000 innbrot og varð hann dæmdur fimm ára fongsulsrevsing. Tólini, sum Vicars nýtti, eru í varðveitslu hjá Skotland Yard.

Ongin hefur tikið »sjarvið« upp eftir tí stillføra brotsmanninum síðan.

(Endað)